

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΜΑΧΟΥ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΟ- ΜΑΧΩΝ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΟΣ

Νέον κρούσμα Αιρέσεως εις τὸν χώρον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 21ου αἰῶνος, ὑπὸ τὴν κάλυψιν τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου καὶ τοῦ Κοζάνης Τίτου. Οἱ Ἀρχιαιρεσιάρχαι Λάμπρος Κτενᾶς, Παναγιώτης Ἀλεξόπουλος καὶ Ἱερομόναχος Χρυσόστομος Τζανῆς, ὡς Θεομάχοι, ἀνεβίωσαν τὰς παλαιὰς Αἰρέσεις τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, καὶ πάσης φύσεως Χριστομαχίας, Τριαδομαχίας καὶ Ἐκκλησιομαχίας. Παρ' ὅλον ὅτι τὰ αἰρετικά των φρονήματα εἶναι καταδικασμένα ἀπὸ Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὡς βλάσφημα καὶ ἐπ' Ἐκκλησίαις ἀνήκουστα, ἠγγέρθησαν νὰ τὰ διακηρύξουν με περισσὴν τόλμην αὐτοὶ οἱ Αἰρετικοί, οἱ ὅποιοι:

-Πιστεύουν ὅτι *εἶναι ἄλλοιωτὸν καὶ τρεπτὸν τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ*. Τοῦτο ὅμως εἶχε κηρύξει καὶ ὁ Ἄρειος, ὅστις κατεδικάσθη δι' αὐτό, διότι τοῦτο καθιστᾷ *ἄλλοιωτὴν καὶ τρεπτὴν* τὴν Ἁγίαν Τριάδα, πρᾶγμα ἀντίθεον. Ἡ τροπὴ καὶ ἡ ἀλλοίωσις εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς κτίσεως, ὄχι τοῦ Ἀκτίστου Θεοῦ: *«Οὔτε οὖν κτιστὸν τι ἢ*

δοῦλον ἐν τῇ Τριάδι, οὔτε ἐπέισακτόν τι... ἀλλ' ΑΤΡΕΠΤΟΣ καὶ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ ἢ αὐτῇ ΤΡΙΑΣ ἀεί» (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, P.G. 46, 913A). Ὅταν κηρύσσουν ἀλλοιωτὸν τὸν Ἐνα τῆς Τριάδος, τὸν Υἱόν, καθιστοῦν ἀλλοιωτὰ καὶ τὰ ἄλλα δύο Πρόσωπα: *«Ὁ Λόγος ὁ Θεὸς, Ἄτρεπτός ἐστι τὴν Ὑπόστασιν ὡς καὶ τὴν φύσιν, ἢ οὐχί· εἰ μὲν οὖν οὐχί, οὐδὲ πάντῃ ἀπλοῦς, οὐδὲ ἀφθαρτός φασι, ἀλλ' οὐδὲ Θεός. Ἐτι μὴν καὶ ὁ Πατὴρ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, εἰ μὴ ἄρα ἐτέρως ὑφεστήκασιν, τοῖς αὐτοῖς ὑπενεχθήσονται· δυνάμει γὰρ τρεπτοὶ καὶ αὐτοὶ τὰς ὑποστάσεις νοηθήσονται»* (Λεόντιος Βυζάντιος, P.G. 86a, 1485A). Τοῦτο εἶναι Αἰρετικὸν καὶ βλάσφημον, *«Διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι»* (Ματθ. Γ' 6).

-Πιστεύουν ὅτι *μὲ τὴν Σάρκωσιν κάτι προσετέθη εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, τὸ ὁποῖον ἀλλοιώθηκε καὶ τροποποιήθηκε*. Κατ' αὐτούς, δηλαδή, ἡ ὑπὸ τοῦ Λόγου πρόσληψις τῆς δευτέρας φύσεως, τῆς ἀνθρωπίνης, προεκάλεσεν ἀλλοίωσιν εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Λόγου. Συνεπῶς, ἀφοῦ κατ' αὐτούς ἠλλοιώθη τὸ ἕν Θεαρχικὸν Πρόσωπον, ἢ Ἅγια Τριάς ἐγίνε Δύας. Ἀφοῦ κατ' αὐτούς ἠλλοιώθη ὁ Εἷς τῆς Τριάδος, εἶναι Ἀλλοιωτὰ καὶ τὰ ἄλλα Δύο Πρόσωπα. Ἀφοῦ κατ' αὐτούς ἠλλοιώθη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος, τότε δὲν εἶναι Θεός. Ἀφοῦ κατ' αὐτούς ἠλλοιώθη, ὁ Λόγος δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ Υἱός, οὔτε ὁ Πατὴρ ἔχει Υἱόν, οὔτε εἶναι Πατὴρ ὁ Θεὸς Πατὴρ. Ἀφοῦ κατ' αὐτούς ἠλλοιώθη ὁ Λόγος, ἢ Ἅγια Τριάς δὲν εἶναι Θεός. Κατὰ τὴν Ἐνσάρκωσιν δὲν ἠλλοιώθησαν αἱ δύο φύσεις, ἡ ἀνθρωπίνη καὶ ἡ Θεϊκὴ, καὶ ἠλλοιώθη ἡ Θεαρχικὴ Ὑπόστασις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου; Ἄπαγε τῆς Ἀντιθέου καὶ Ἀντιχρίστου αὐτῶν Βλασφημίας.

-Πιστεύουν ότι *είναι Διαφορετικόν τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ*. Αὐτὴν τὴν Αἵρεσιν εἶχε κηρύξει καὶ ὁ Νεστόριος. Διὰ τοῦτο, κατεγνωσμένην κηρύττοντες Αἵρεσιν, ἐκπίπτουν τῆς Ἐκκλησίας αὐτόχρημα οἱ νέοι Αἵρετικοὶ Χριστομάχοι ὡς Νεστοριανοί.

-Πιστεύουν ὅτι «*σφάλλουν δογματικὰ ὄσοι τοποθετοῦν τὸν Χριστὸν στὴ θέσῃ τοῦ Ἀνάρχου Υἱοῦ καὶ Λόγου*». Διακηρύσσουν ἐπισήμως, δηλαδή, ὅτι εἶναι ΑΛΛΟΣ ὁ Χριστὸς καὶ ΑΛΛΟΣ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐκήρυττεν ὁ Αἵρετικὸς Νεστόριος.

-Πιστεύουν ὅτι *είναι Διπλοῦν τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ*. Ὁ Χριστὸς ὁμως ἔχει δύο Φύσεις, ἀλλὰ ὄχι δύο Πρόσωπα, εἶναι διπλοῦς τὴν Φύσιν ἀλλ' οὐ τὴν Ὑπόστασιν, κατὰ τὸν ὄρον τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Εἷς Κύριος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν δυοῖ φύσεσι γνωριζόμενος. Οὔτε ἡ Θεϊκὴ φύσις τοῦ Λόγου ἦτο δυνατόν νὰ ἀλλοιωθῇ κατὰ τὴν ἐνανθρώπησιν οὔτε ἡ Θεαρχικὴ Τοῦ Ὑπόστασις: «*Ἄλλ' ἀσυνθετώτερον ἰδίωμα τῆς τοῦ Λόγου γέγονεν ὑποστάσεως, πλειόνων ἐπισωρευθέντων ἐν αὐτῇ τῶν ἀπλῶν ἰδιωμάτων μετὰ τὴν σάρκωσιν· ὅπερ οὐδὲ σύνθετον, οὐδὲ τρεπτὴν δείκνυσιν οὔτε τὴν φύσιν οὔτε τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ*» (Λεόντιος Βυζάντιος, P.G. 86a, 1485D).

-Πιστεύουν ὅτι *τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι Προαιώνιον καὶ Ἄναρχον, ἀλλὰ ἔχει χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως, εἶναι 2003 ἐτῶν* (ὅπως ἔγραφον τότε). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Πατρός, δὲν εἶναι Θεός, διότι ὅ,τι δὲν εἶναι προαιώνιον, δὲν εἶναι Θεός, οὐδὲ ἐπιτρέπεται ἡ λατρεία του. Ὁ Χριστὸς, ὁμως, ὃν ἡμεῖς λατρεύομεν, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος, εἶναι Πρόσωπον Προαιώνιον,

Ἐπόστασις ἔχουσα ἄχρονον ἀρχήν. Ἡ ἐν χρόνῳ ληφθεῖσα παρ' Αὐτοῦ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν κατέστησε τὴν Θεαρχικὴν Ἐπόστασιν Του μὴ προαιώνιον. Ἀπ' ἐναντίας, ἐν τῇ προαιωνίῳ Αὐτοῦ Ἐποστάσει ὑφίσταται ἡ ἀνθρωπίνη φύσις Του ὡς ἐνυπόστατος: *«ὡς ἡ Σὰρξ τοῦ Κυρίου ἐν τῇ ΑΝΑΡΧῶ Αὐτοῦ ΥΠΟΣΤΑΣΕΙ»* (Ἅγιος Ἰ. Δαμασκηνός, P.G. 94, 1441B).

-Πιστεύουν ὅτι *«ὁ Χριστὸς μόνον ὡς Σχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ Θεοῦ εἶναι Προαιώνιος»*. Ὑποβιάζουν οὕτω τὴν Θεαρχικὴν Ἐπόστασιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν τάξιν τῶν κτισμάτων. Μόνον τὰ κτίσματα μποροῦν νὰ εἶναι ὡς σχέδια εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι ὁ εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος Χριστὸς. Συντάσσονται μετὰ τοῦ Ἀρείου καὶ ἀντιτάσσονται πρὸς σύμπασαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ ΘΕΟΥ τὴν ὁμολογοῦσαν, *«Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο»* (Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως).

-Πιστεύουν ὅτι ἡ διατύπωσις *«ὁ Χριστὸς εἶναι Προαιώνιος»* εἶναι ἡ ρίζα τῆς οἰκουμενιστικῆς θεωρίας. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὅμως δὲν διεκήρυξε ποτὲ αὐτὴν τὴν Ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Προαιώνιος, Ἀλήθειαν Εὐαγγελικὴν, κηρυσσόμενην καὶ εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἀλλὰ διακηρύσσει ὅτι ἔχει χρονικὴν ἀρχὴν ἢ ὑπόστασις Του, ὅπως τοῦ Βούδδα, τοῦ Κομφουκίου καὶ τοῦ Μωάμεθ καὶ ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς διδάσκει ὅτι εἶναι προαιώνιος: *«καὶ νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣν εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί»* (Ἰωάν. ΙΖ' 5). *«ἐθεώ-*

ρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα (Λουκ. Ι΄ 18)· *«πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμί»* (Ιωάν. Η΄ 58)· *«ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐσμέν»* (Ιωάν. Ι΄ 30)· *«ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί»* (Ιωάν. ΙΔ΄ 10 & 11)· *«ὁ ἐώρακώς ἐμὲ ἐώρακε τὸν Πατέρα»* (Ιωάν. ΙΔ΄ 9), *«Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»* (Ιωάν. ΙΗ΄ 36), *«καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμί»* (Ιωάν. ΙΖ΄ 16). Παρομοίως καὶ ἀλλοῦ τοῦτο βεβαιώνει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ καὶ ἡ Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας πολλάκις ψάλλει *«Ἄναρχε Σώτερ, Χριστέ ὁ Θεός»* (π.χ. Στιχηρὸν Ἑσπερινοῦ Μεταμορφώσεως).

-Πιστεύουν ὅτι «ὄσοι λέγουν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός εἶναι προαιώνιος, κάνουν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν του Προαιώνιον». Κατὰ τὴν ἰδίαν λογικὴν, ὅταν οἱ ἴδιοι λέγουν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός ΔΕΝ εἶναι προαιώνιος, τότε κάνουν καὶ τὴν Θεϊκὴν Του φύσιν ΜΗ Προαιώνιον, ἢ ὅποια ὅμως εἶναι Προαιώνιος. Βεβαίως τὸ ὄνομα «Χριστός», κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, δὲν εἶναι ὄνομα φύσεως ἀλλὰ προσώπου, δὲν ἀποδίδεται οὔτε εἰς τὴν ἀνθρωπίνην οὔτε εἰς τὴν Θεϊκὴν φύσιν, ἀλλὰ εἰς τὸ Πρόσωπον, ὅπερ ἔστι προαιωνίως Γεννητὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ χρόνῳ ἄναρχον καὶ Ἄναλλοίωτον. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς βεβαιώνει: *«Τὸ δὲ «Χριστός» ὄνομα τῆς Ὑποστάσεως λέγομεν», καὶ οὐ τῆς φύσεως, ὡς οἱ Αἰρετικοὶ λέγουσι* (P.G. 94, 989A καὶ 1469D). Ταῦτόν καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας διδάσκει κατὰ τὸν Λεόντιον: *«Κοινῶς παρὰ πάντων ὠμολόγηται τὸ «ἄνθρωπος» ὄνομα τὴν φύσιν δηλοῦν, τὸ δὲ «Παῦλος» ἢ «Πέτρος» τὴν ὑπόστασιν· κατὰ δὲ τὸν μακάριον Κύριλλον, τὸ «Χριστός» ὄνομα οὔτε δύναμιν ὄρου ἔχει, οὔτε τὴν τινος*

ούσιαν δηλοῖ... τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν διδάσκαλον (Κύριλλον), οὐ φύσιν δηλοῦντος, ἀλλ' Ὑπόστασιν» (P.G. 86b, 1912A). Ἡ δὲ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀληθῶς Προαιώνιος: *«Οὐκοῦν, εἰ μὴ ἔστιν ἕτερος παρὰ τὸν ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Λόγον, ὁ ἐκ σπέρματος τοῦ Δαβίδ, λεγέσθω καὶ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ»* (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, P.G. 75, 1309B). *«Εἰ δὲ δὴ τις λέγοι καὶ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ, οὐκ ἂν ἀμάρτοι τάληθοῦς, εἴπερ ἔστιν Εἷς Υἱὸς καὶ Κύριος, ὁ Προαιώνιος Λόγος, τὴν ἐν ἐσχάτοις τοῦ αἰῶνος καιροῖς κατὰ σάρκα ἐκ γυναικὸς ὑπομείνας γέννησιν. Ὅτι δὲ ΟΥΚ ΗΛΛΟΙΩΤΑΙ γεγωνῶς ἄνθρωπος καθ' ἡμᾶς ὁ Λόγος, διαμεμήνυκε λέγων ὁ Πνευματοφόρος [Ἀπόστολος Παῦλος], Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»* (P.G. 75, 1309B-C). *«Οἶδα ΧΡΙΣΤΟΝ ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, καὶ οἶδα ΧΡΙΣΤΟΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΟΝΤΑ»* (Ἅγιος Χρυσόστομος, P.G. 50, 818). *«Εἰ καὶ ἐκ Μαρίας ὑπάρχεις βρέφος, ἀλλ' οἶδά σε Θεὸν ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ»* (Ιδιόμελον Ὁρθρου Ἑορτῆς Θεοφανείων). *«Τῆς ἀντοαληθείας ΧΡΙΣΤΟΥ, ὃς Θεὸς ὢν ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ»* (Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Περί Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Λόγος Α', Ε.Π.Ε. 1, σελ. 74). *«Ἐγὼ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἔρχομενος, ὁ Παντοκράτωρ»* (Ἀποκ. Α' 8).

-Πιστεύουν ὅτι *«τὴν Ἐκκλησίαν τὴν οἰκοδόμησεν ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ἡ Ἁγία Τριάς, καίτοι ἡ Ἁγία Τριάς ταυτουργεῖ»*. Συνεπῶς ὁ Χριστός, κατ' αὐτούς, εἶναι ἓνα ἐξαγιαστριαδικὸν πρόσωπον, μόνον ἄνθρωπος, καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεοσύστατος, ἀλλὰ ἀνθρωποσύστατος.

-Πιστεύουν ότι *«Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός καὶ ὄχι ἡ Ἁγία Τριάς»*. Δι' αὐτούς, ὁ Χριστός εἶναι ἓνα τέταρτον ἐξωαγιωτριαδικὸν πρόσωπον καὶ ὄχι τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος· Κεφαλή δὲ τῆς Ἐκκλησίας δι' αὐτούς δὲν εἶναι ὁ Θεός. Δηλαδή, ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεανθρώπινος Ὄργανισμός, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπινος, χωρὶς Θεόν. **Βγάζουν τὴν Ἁγία Τριάδα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.** ΕΠΕΙΔΗ ὁμοῦς ὁ Χριστός εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἶναι Κεφαλή κατ' Ἐνέργειαν καὶ κατὰ Χάριν, ἡ δὲ Ἐνέργεια καὶ Χάρις πηγάζει ἐκ τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, **ταυτουργεῖ γὰρ ἡ Τριάς, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ** Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῆ μόνος ὁ Χριστός, χωρὶς τὴν συμμετοχὴν τῶν ἄλλων δύο Θεαρχικῶν Ὑποστάσεων, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ταυτουργεῖ ἡ Τριάς κατὰ τὸ Δόγμα τῆς Ἀλληλοπεριχωρίσεως, τῆς Μιᾶς Οὐσίας, τῆς Μιᾶς Θελήσεως, καὶ τῆς Μιᾶς Ἐνεργείας τῆς Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Ἁγίας Τριάδος.

-Πιστεύουν ότι *«δὲν πρέπει νὰ ἀφήσουν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ περάσῃ εἰς τὰ χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος»*. Κατ' αὐτούς, ὁ Χριστός εἶναι ἀντίπαλος τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἔχει ἀνάγκη τῆς βοήθειας των, μὴ τυχόν καὶ τοῦ πάρει ἡ Ἁγία Τριάς τὴν Ἐκκλησίαν!!! Δαιμονικὸν τὸ φρόνημά των καὶ ὄχι ἀπλῶς Αἰρετικόν.

-Πιστεύουν ότι *«Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ὁ Θεὸς Λόγος, ἀλλὰ ὁ σταυρωθεὶς Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός»*. Δι' αὐτούς εἶναι ΑΛΛΟΣ ὁ Χριστός καὶ ΑΛΛΟΣ ὁ Θεὸς Λόγος. Εἶναι λοιπὸν Νεστοριανοί. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁμοῦς, ὁ ὁποῖος δὲν διαφοροποιεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπὸ τὸν Θεὸν Λόγον, ἀλλὰ μαρτυρεῖ καὶ κηρύσσει Αὐτὸν Ἀληθῶς ὡς τὸ ἴδιον πρόσωπον, ρητῶς μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι ἡ Κεφαλή

του Σώματος της Ἐκκλησίας: *«Εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ... ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτους καὶ μετέστησεν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ... ὃς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ πάσης κτίσεως, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα... καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καὶ αὐτός ἐστι ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ ΣΩΜΑΤΟΣ, τῆς Ἐκκλησίας»* (Κολ. Α΄ 12-18).

-Πιστεύουν ὅτι *«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπῆρξε ποτὲ Κεφαλὴ καμμίας Ἐκκλησίας»*. Κατ' αὐτούς, ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν εἶναι Θεός. Ποῖος, ἄραγε, εἶναι ὁ Πατὴρ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ πότε; Οἱ Αἰρετικοὶ εἶναι τελικῶς καὶ παράφρονες.

-Πιστεύουν ὅτι *«ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι Θεϊκὴ»*. Ἄρα, δι' αὐτούς, ὁ Χριστὸς, ὁ ὁποῖος εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ΔΕΝ εἶναι Θεός. Δηλαδή, ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνθρωπίνη, καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεανθρώπινος Ὄργανισμός, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπινος· δὲν κυβερνᾶται Θεϊκῶς, ἀλλὰ ἀνθρωπίνως. Δὲν δέχονται ὅτι εἶναι Θεϊκὴ ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, διότι, ὅπως λέγουν, *«ἐὰν δεχθούμε ὅτι εἶναι Θεϊκὴ ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τότε πάμε στὴν Ἁγία Τριάδα»*. Οἱ μὴ δεχόμενοι ὅμως τὴν Ἁγίαν Τριάδα ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν δέχονται οὔτε καὶ τὸν Χριστὸν ὡς Κεφαλὴν, διότι ὁ Χριστὸς εἶναι Εἷς τῆς Ἀδιαιρέτου καὶ Ταυτουργούσης Ἁγίας Τριάδος. Αὐτοὶ τελικῶς δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· δὲν εἶναι Χριστιανοί· ὁμιλοῦν δι' ἄλλον Χριστόν.

-Πιστεύουν ὅτι *«Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ»*. Δηλαδή, πιστεύουν: α) ὅτι ἡ Κεφαλὴ

τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι πρόσωπον, δὲν εἶναι τὸ Θεαρχικὸν Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, β) ὅτι ἡ φύσις ἐνεργεῖ ἀπροσώπως, ἢ ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐθυπόστατος καὶ ὄχι ἐνυπόστατος εἰς τὴν ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ γ) ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεανθρώπινος Ὄργανισμός, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπινος. Αὐτὴ εἶναι Δαιμονικὴ θεωρία!

-Πιστεύουν ὅτι *ἡ Ἐκκλησία, ὡς Κεφαλὴ καὶ Σῶμα, εἶναι κτιστή.* Δηλαδή, κατ' αὐτοῦς, δὲν εἶναι κτιστὰ μόνον τὰ μέλη τοῦ Σώματος, ἀλλὰ καὶ ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐνεργεῖα τῆς ἢ συνέχουσα τὰ μέλη εἰς Σῶμα Ἐν καὶ εἰς κοινωνίαν μετὰ τῆς Κεφαλῆς. Συνεπῶς, ἀφοῦ κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει Ἄκτιστον Κεφαλὴν, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀπλῶς μία ὁμάς ἀνθρώπων: δὲν ἔχει τὴν Ἄκτιστον Θεῖαν Χάριν νὰ τοὺς ἐνώνη μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων, δὲν εἶναι κάτοχος καὶ πάροχος τῶν Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν, δὲν εἶναι Οἶκος Θεοῦ, δὲν ἀγιάζει, δὲν σώζει, δὲν εἶναι Θεανθρώπινος Ὄργανισμός, ἀλλὰ εἶναι μόνον ἀνθρώπινος. Δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔχει Θεόν. Εἶναι ΑΘΕΟΣ.

-Πιστεύουν ὅτι *«τὰ περὶ Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστων κ.λπ. εἶναι πλάνες».* Δηλαδή, οἱ Προπάτορες Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ δὲν ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ πρὸ τῆς Πτώσεως· δὲν ἦσαν κατὰ Χάριν ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἀντίθετον ὅμως ἀληθεύει: Ὁ Παράδεισος ἦτο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. *«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς ΚΕΦΑΛΗ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῆς ἐν ΕΔΕΜ, ἦν τὸ κέντρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατριαρχῶν...»* (Ἅγιος Νεκτάριος, *Μελέται Δύο*, σελ. 18). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ τῷ *Παναρίῳ*, λόγον ποιούμενος περὶ Ἐκκλησίας, ἐν τέλει αὐτοῦ λέγει: *«νῦν δὲ Πρώτην οὖσαν καὶ*

Χριστῷ συνημμένην Ἁγίαν Νύμφην [τὴν Ἐκκλησίαν]... ἥτις ἐστὶ σὺν τῷ Ἀδάμ πεπλασμένη, καὶ ἐν τοῖς πρὸ τοῦ Ἀβραάμ Πατριάρχαις κεκηρυγμένη... ἐν Χριστῷ δὲ ἀναδειχθεῖσα» (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, P.G. 42, 772D). «Ἡ νῦν Πίστις ἐμπολιτευομένη ἐν τῇ ἄρτι Ἁγία τοῦ Θεοῦ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀπ' ἀρχῆς οὕσα, καὶ ὕστερον πάλιν ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙΣΑ. Τῷ γὰρ βουλομένῳ φιλαλήθως ἰδεῖν, ἀρχὴ πάντων ἐστὶν ἡ Καθολικὴ καὶ Ἁγία Ἐκκλησία ἐξ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ» (Ἅγιος Ἐπιφάνιος, P.G. 41, 181B).

-Πιστεύουν ὅτι «*ὅποιοι φρονεῖ ὅτι ὑπήρχεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ πρὸ Χριστοῦ εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου*». Κατ' αὐτούς, δηλαδή, ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦσαν ἐκτός Ἐκκλησίας, καίτοι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐλάλησε διὰ τῶν Προφητῶν, καίτοι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι Θεόπνευστος, καίτοι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρεται 96 φορές εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου, τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ὑψίστου. Ἡ διακήρυξις αὐτῆ τῶν Ἐκκλησιομάχων ἀποτελεῖ συκοφαντίαν, βλασφημίαν καὶ Αἵρεσιν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν Αὐτῇ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως δὲν ἐκτίσθη τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἀλλ' ἔστι σὺν τῷ Ἀδάμ καὶ πρὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ὡς ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἀπεριφράστως διδάσκει: «*Ἡ Ἁγία Καθολικὴ Ἐκκλησία, καὶ Χριστιανισμὸς ὄντως ὠνομασμένος ἀπαρχῆς, καὶ σὺν τῷ Ἀδάμ καὶ ΠΡΟ τοῦ Ἀδάμ, καὶ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ σὺν Χριστῷ θελήματι τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ μετὰ πάντων τῶν κατὰ γενεὰν Θεῷ εὐαρεστησάντων πιστευόμενος, καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ ἐν κόσμῳ σαφῶς ἀποκαλυφθεῖς...*» (P.G. 42, 784 C-D). Τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς δὲν ἔχομε τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλη-

σίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὴν μεγαλειώδη καὶ μεγαλοπρεπῆ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ τῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ὑπαρχούσης Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. *«Ὡστε, ἀδελφοί, ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ ΠΑΤΡΟΣ ἡμῶν ΘΕΟΥ ἐσόμεθα ἐκ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῆς ΠΡΩΤΗΣ τῆς ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, τῆς ΠΡΟ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ ΕΚΤΙΣΜΕΝΗΣ... καὶ τὰ βιβλία τῶν Προφητῶν καὶ οἱ Ἀπόστολοι τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΟΥ ΝΥΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛ' ΑΝΩΘΕΝ, ΗΝ ΓΑΡ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ, ΩΣ ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΗΜΩΝ ἐφανερώθη δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἵνα ἡμᾶς σώσῃ, ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΟΥΣΑ ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ Τῇ ΣΑΡΚΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ...»* (Ἅγιος Κλήμης Ρώμης, Ἐπιστολὴ Β' Πρὸς Κορινθίους, ΙΔ'). Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὸν Ἡμεροδείκτην τοῦ 1974, ἀκολουθοῦσα τὴν Ὁρθόδοξον Κατήχησιν τοῦ Μητροπολίτου Μόσχας Πλάτωνος, 1765, διδάσκει ὅτι *«ἔχει ἡ Ὁρθόδοξος Εὐαγγελικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀρχὴν τοῦ κόσμου»* (Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Ἡμεροδείκτης 1974, σελ. 67), καὶ *«ἡ Ἀποστολικὴ δὲ πάλιν Ἐκκλησία ἦτο ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης κατὰ τὴν οὐσίαν τῆς Πίστεως»* (αὐτόθι), καὶ ὅτι *«ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐθεμελιώθη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.... Εἶναι Μία μόνη Ἐκκλησία· διότι ἦτο πάντοτε Μία μόνη ἡ Πίστις, Εἷς μόνος Θεμέλιος τῆς Πίστεως, Μία μόνη Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός»* (αὐτόθι, σελ. 64).

-Οἱ αἰρετικοὶ αὐτοὶ Θεομάχοι κατηγοροῦν τοὺς Ὁρθόδοξους ὅτι *«βγάζουν τὸν Χριστὸν ἀπὸ Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ βάζουν τὴν Ἁγία Τριάδα»*. Δηλαδή, κατ' αὐτούς, ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Εἷς, ἀλλὰ τέταρτον ἐξωαγιοτριαδικὸν πρόσωπον. Οἱ Ὁρθόδοξοι ὁμῶς δὲν πι-

στεύομεν εἰς ἐξωαγιωτριαδικὸν Χριστὸν, οὔτε βγάζομε τὸν Χριστὸν ἀπὸ Κεφαλῆν τῆς Ἐκκλησίας. Χριστὸς ὁ Ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Εἷς, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος Ἁγίου, **ἐν Μιᾷ Θελήσει καὶ Μιᾷ Ἐνεργείᾳ**, ἤγουν **ἐν Ταυτουργίᾳ**, ἔστι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας **κατὰ Χάριν**. Δὲν εἶναι καθ' ὑπόστασιν Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός, ἀλλὰ **κατ' Ἐνέργειαν τὴν Ἄκτιστον καὶ Χάριν**. Οὔτε εἶναι ὑποστατικὸν ἰδίωμα τοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ **Θεῖον αὔχημα καὶ αἰτία Θείας Δόξης**. Δὲν εἴμεθα φυσικῶς ἠνωμένοι μετὰ τὸν Χριστὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ **κατὰ Χάριν**. Ἔργον δὲ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος ἡ Χάρις. Ἔργον Πατρὸς ἡ Ἐκκλησία, ἐν Υἱῷ συντελούμενον, δι' Ἁγίου Πνεύματος. Ταύτην τὴν Ἀλήθειαν ἡ συγχορδία τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐτράνωσεν: *«Ὅπου γὰρ ἂν μία τῆς Τριάδος ὑπόστασις παρῆ, πᾶσα πάρεστιν ἡ Τριάς· ἀδιασπάτως γὰρ ἔχει πρὸς ἑαυτὴν, καὶ ἦνωται μετ' ἀκριβείας ἀπάσης»* (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, P.G. 60, 519). *«Πᾶσα μὲν Δημιουργία καὶ πᾶσα Πράξις, ἣν ἐνεργεῖν λέγεται Μία τῶν Ὑποστάσεων τῶν Θεαρχικῶν, KOINON EPRON ἐστὶ καὶ τῶν ἄλλων»* (Μέγας Φώτιος, P.G. 101, 929C). *«Δῆλον ὅτι τῆς ΑΓΙΑΣ τε καὶ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ, ὡς Ἐννοεῖσθαι τὸ σύμπαν τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΩΜΑ»* (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, P.G. 74, 557A). *«Ὡς ὄντες λίθοι ΝΑΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ὕψη διὰ τῆς μηχανῆς ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ὃς ἐστὶ Σταυρός, σχοίνῳ χρώμενοι τῷ ΠΝΕΥΜΑΤΙ Τῷ ΑΓΙῳ»* (Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, P.G. 5, 652B).

Ἐκτὸς αὐτῶν, ἐκήρυξαν καὶ πολλὰς ἄλλας παρεμφερεῖς παρανοϊκὰς, φρενοβλαβεῖς καὶ σχιζοφρενικὰς Αἰρέσεις, τὰς

ὁποίας μόνον ὁ Ἀντίχριστος καὶ οἱ πρόδρομοί του θὰ διακηρύξουν. Μὲ αὐτὰς τὰς Αἱρέσεις, ἀλλοιώνουν τὴν Ἁγίαν Τριάδα, διαταράσσουν τὰς ἐνδοαγιοτριαδικὰς σχέσεις, ἀποκεφαλίζουν τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἀποξενώνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀπογυμνώνουν τῆς Ἀκτίστου Θείας Χάριτος.

Μὲ αὐτὰς τὰς Θεομάχους Αἱρέσεις ὡς φρόνημα, ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος προέβη εἰς Πραξικόπημα καὶ Σχίσμα. Ὅλως παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς, παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 2002 καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 2003, ἐτέλεσε μόνος του χειροτονίας ἐπισκόπων, ἀγνοῶν τὸν Ὁρθόδοξον συνεπίσκοπόν του Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον, παραβαίνων σωρείαν Ἱερῶν Κανόνων.

Αἱ ἀνωτέρω Αἱρέσεις, οἱ Ἀρχιαιρεσιάρχαι, καὶ τὸ Πραξικόπημα τῶν χειροτονιῶν τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου Κατεδικάσθησαν καὶ Ἀναθεματίσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου διὰ τῆς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου τῆς 3ης Μαρτίου τοῦ 2003, Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁπότε καὶ τὰ Αἱρετικά συγγράμματα κατεδικάσθησαν καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸ αἰώνιον ΑΝΑΘΕΜΑ εἰς ὅλας τὰς ἐνορίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὅσοι εὐρίσκονται εἰς πνευματικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν διαδόχων τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου εὐρίσκονται ἐκτὸς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Αἵρεσιν καὶ εἰς τὸ Ἀνάθεμα. Πᾶσα πνευματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία ἢ συμπροσευχὴ μετ' αὐτῶν καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς ἀποτελεῖ ἀπώλειαν τῆς Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ ἀπαγορεύεται.